

RESUL

Hüseyin Kıran 1965 yılında Amasya'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Antropoloji Bölümü'nde okudu. Halen İstanbul'da yaşıyor.

Kitapları: *Madde Kara* (2003), *Resul* (2006), *Gecegediden* (2011), *Benim Adım Meleklerin Hizzasına Yazılıdır* (2013), *Küstah* (2014), *Dağ Yolunda Karanlık Birikiyor* (2016), *Yaşamak - Bir Çaba* (2018).

Hüseyin'in Kıran'ın
YKY'deki kitapları:

Yaşamak - Bir Çaba (2018)
Dağ Yolunda Karanlık Birikiyor (2019)
Resul (2019)

HÜSEYİN KIRAN

Resul

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5364
Edebiyat - 1530

Resul / Hüseyin Kıran

Kitap editörü: **Devrim Çakır**
Düzeltili: **Çetin Şan**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Tel: (0212) 281 64 48
Sertifika No: 12168

1. baskı: Metis Yayınları, 2007
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Nisan 2019
ISBN 978-975-08-4489-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2018
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Gece boyunca başucumda oturup bana baktı. Oradaydı, biliyordum, bakışının yarattığı basıncın etkisi altındaydım. Nefes alış verişini duyuyordum; uzun, yavaş, derin bir iç çekiş gibi soluyordu. Usulca öksürdüm, tepki vermedi. Hemen arkamdaydı. Başımı çevirsem göz göze gelecektik. Nasıl da zor, acıtıcı bir şey olurdu bu. Gözleri muhtemelen anlatılmaz ölçüde parlak bir siyah olacaktı. Örumceklili bir bakışı olacaktı. Kasvetli bir mezarlıkta, aysız bir gecede kalakalmış gibi hissedecektim. Kendimi orada kısıtılmış hissedecektim. En kötüsü, gözlerimi ondan alamayacak, insanın bir daha yukarı çıkılmadığını bilmediği bir kuyuya merak ve istekle inmesi gibi bir duyguyla gözlerine gömülecektim. Orada, onun evinde kendimi bilemeyecektim. Kendimi oymuş, onun bir parçasıymış gibi hissedecektim.

Böylece onunla göz göze gelmekten kaçındım. Bakışmaktan kaçındıkça küçülüyordum. Ben küçüldükçe onun büyüdüğünü, gözlerinin arsız bir iştah, dizginsiz bir yok etme hırsıyla parladığını sanıyordum. Kapıldığım ölümcül korkuyla bedenimin içlerine doğru çekiliyordum. Boşalttığım her yeri adım adım ele geçiriyordu. Tenim artık onundu. Seğiren etim artık onundu. Damarlarımda dolaşan kanın tadını almıştı. Kemiklerimi yokluyor, küçük dokunuşlarla sızılabilir bir çatlak arıyordu. Her an daha da ilerliyor, içerilere işliyordu. Nihayet iç organlarımdan ellendiğini hissettim. Buz gibi elleriyle, dokunmayı kimsenin aklından geçirmeyeceği derinlikteki yerlerime dokundu. Bunun bir sonu yoktu. Durmayacağımı anlıyordum. Bozguna uğramak, yıkılmak, tamamıyla yenilmek, şartsız teslim olmak, kollarında ölmek üzereydim. Beni tamamen kavramıştı. Beni bedenimden kovacak, oraya kendisi yerleşecekti. Bu küf kokulu gecede, bu kötü güz vakti, bu kötürümleştiren bakışın etkisi altında paramparça olacaktım. Buna, bu kadarına katlanamazdım. Hınçla, öfkeyle kendimi sarstım. Dönüp ona baktım.

Bu durumu kabullenmem zaman aldı. Şaşırmıştım. İlk olmaz buldum. Ama işte, o da benimle göz göze gelemiyordu. O da benden

çekiniyordu. Sindiyi yere, hemen yanı başımdaki çalışma masasının ve masa altına sürülmüş sandalyenin koyulttuğu boşluğa diktim gözlerimi. Boşuna. Benimle eşit şartlarda, yüz yüze karşılaşmayı reddetti. Karşıma ancak tamamen kendi seçeceği koşullarda çıkabilirdi. Böylece bazen birbirimizden korkarak, bazen cesaretimizi toplayıp saldırarak bir o, bir ben üstünlüğü ele alacak, sabaha kadar çekişecektik. Ben gözlerimi kapatır kapatmaz başıma dikilecek, yüzümün yüzeyini, en çok bakılmış ve zaten örselenmiş bu kısmını bakışlarıyla didikleyecekti. Bunu ısrarla, aralıksız sürdürecekti. Uyumuşum.

Odam güçlü bir soğukla dopdolu. Ve soğuk, her güçlü şey gibi bilinmek istiyor; varlığını çaba harcamadan kabul ettiriyor. Ya da belki onun bütün çabası varlığını kabul ettirmekten ibaret. Bunda sağladığı başarı onu güçlü kılıyor. Kesin olan; yüzüm, boynum, kulaklarım, omuzlarım ve bir kolum soğuk tarafından kavrandı. Yüzüm ve kulaklarım pençelenmiş gibi yanıyor, soğuğa maruz kalan diğer yerlerimse soğüğün kendine has tabiatına uyuyor.

Artık sabah, yataktan çıktım. Bedenimin ısısı odayı tamamen dolduran soğuğa doğru hızla boşalmaya başladı. Hırkamı aradım.

Güne başlamalıyım. Bunun için önce soğuklar soğuklar soğuklar içindeki bu evden çıkmam gerekir. Bunun için sonsuz çabalar harcamam gerekir. Soğuğu emmiş giysiler giyilecek. Pirinç kapı kolları, üşümekten küçülmüş gibi görünen fayanslarla döşeli tuvalet-banyo, sırları atmış lavabo ve ayna, kurşun borularda bekleyen, tüm gücü ve çabukluğuyla insana saldırmaya hazır su.

Su. Hiçbir şeye benzemeyen, akabilen, bir yerde durabilen, paramparça olup sonra yine bir araya gelerek eski haline dönebilen, her şey olabilen ama kendisinin ne olduğu bir türlü anlaşılmayan garip varlık... Ona istediğiniz şeyi yapabilirsiniz, direnmeyecektir. Tek bildiği, hep aşağıya doğru akmak. Yukarı tırmanmaya çalışan su görülmemiştir. Hep uyumlu davranıyor. Bir yere kapatılınca ses çıkarmadan bekliyor. Sonra fırsatını bulur bulmaz aşağı; sürünerek, kayarak, bulaşarak, sıçrayarak, öfkeli ya da sevinç içinde, fokurdayıp fişirdayarak sonsuzca aşağı, hep aşağı akıp gidiyor.

Buz tutmuş kahvaltılıkları yerken, her yana özenle, incelikle sinmiş, yakıcı batıcı dalayıcı soğukla başa çıkmaya çalışırken, evden çıkmaya çalışırken yoruldu. Ve beni dışarıda, her yandan üstüme saldıran bir dünya karşılayacak. Her yandan görüntüler sesler kollar hızla gelip bedenime saplanacak. Daha evden sokakla biten küçük bahçeye adımımı atar atmaz bu kıvıltı dolu, durmadan sesler çıkaran, kokular salgılayan dünyayla çaresizce karşı kar-

şıya kalacağım. Bu sesler görüntüler kokular sağanağının içinde hangilerinin benimle ilgili olduğuna karar vermek, benimle ilgili olanlar karşısında hangi tavrı takınacağımı seçmek, seçtiğim tavrın gereğini yapmak, yaptığım şeyin sonuçlarını görmek, bununla ilgili bir değerlendirmede bulunmak ve bunları biteviye tekrarlamak durumundayım.

Renkler kokular sesler tatlar dokunuşlar beynimin içinde patlayacak küçük paketçikler halinde durmaksızın bedenime sızacaklar. Sanıyorum tüm bedenim açık kapılarla dolu. Bunu tuhaf ve korkunç buluyorum. Birçok renkler görüntüler kıtıltılar biçimler davranmalar, akma ve durma, büyük ve küçük, köşeli ve yuvarlak, girgin ve sivri ve ölgün ve bulanık şeyler her şeyler, sadece gözlerim açık olduğu için beynime akıyor. Görmek istemiyorum, diyemiyorum. Gözlerimi kapatıp beklersem hayallere kapılıyorum. Yaşamaktan yorulunca dolu uykulara dalıyor ve yine görmeye devam ediyorum. Görmekten kurtulamıyorum.

Seslerden kaçınmıyorum. Sesler bir ok gibi gelip kulağıma saplanıyor. Söylenenler doğruysa başımın içinde iki zarı titreştiriyor, bazı sinirler tarafından algılanabilecek elektrik hareketlerine neden oluyorlar, bunlar beynime iletiliyor. Bütün bunlar ne demek?

Duymak ne kadar yorucu, sürekli ve bütün sürekli tekrarlanan şeylere yapışmış o bıktırıcılıkla insanı canından bezdiriyor. Ancak insan sesler karşısında çaresiz. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Her şey kokuyor. Tanrım her şey kokuyor ve bu artık o kadar yaygın, genel ve kanıksanmış bir durum ki, biz artık sadece en keskin olanlarını fark ediyoruz. Köpek leşi, yanmış kadın saçı, sindirilmiş hayvan ve bitki...

Yaşamak denen şey, görüntü okları ses mızrakları patlayan koku paketleri tat yumrukları ve sertçe ve yumuşak ve kesecek gibi ve sıvı ve ılık ve başka bedenlerin uzuvlarına maruz kalmak; en çok el. Hep dokunulabilir, temas edilebilir halde bulunmak. Yaşadığım sürece tüm bunlar olacak. Her şey gelip bedenime saplanacak. Bu her şey üstüne her an düşünmek durumundayım. Durmadan değişen bir dünya içinde bu değişime uyum sağlamaya çalışacağım. Uyum sağladığımı sandığım her an yaşam yeniden değişmiş olacak. Her şey yeniden kurulmuş bulunacak. Ve kurulan her şey muhakkak yıkılacak. Ve bu bitmeyecek. Böylece yaşama asla yetişemeyeceğim. Varlığım sonsuz bir çabalamayla boğuşmaktan ibaret

olacak. Durmadan acıyacak. Bütün bunlardan kaçınmam mümkün olmayacak...

Bunları o sabaha dek açık seçik fark etmiş değildim. Ama artık yorgunluğum öyle yoğunlaştı ki, üstesinden gelemeyeceğim sanıyorum. Böylece durdum; bir nefes alış, bir mola, bir dinlenme gibi. Ve bu dinlenme uzun, çok uzun sürsün; artık hayatım hep dinlenme olsun. Çünkü yeter!

Bunu kimse anlamayacaktır. Israr edebilecek miyim? Elbette! Direneceğim. Bir ağaç... Bir ağacın yerini tuttuğu gibi burayı tutacağım. Bu evi, bu odayı kimselere bırakmayacağım. Buraya kimseyi sokmayacağım. Burayı sağlama almalıyım. Bir ağaç gibi bulunduğum yeri doldurmalıyım...

Evet, bir ağaç! Onlar ... hiçbir yere gitmeleri gerekmez. Gün boyu didinmeden hırpalanmadan örselenmeden, hep oldukları gibi olarak nasıl da sağlam, yerinden edilemez bir hayat sürerler. Gövdeleri gelişir gürbüzleşir. Dalları serpilir güçlenir kırılır, yeniden sürer ve sürer. O harika gövde kuşlara böceklere mantarlara yosunlara ve akla gelmez mahlukata ev olur. O vakur varlık, kendini bilen, nüfuz edilemez görünümü, eşsiz dinginliği, ölçülülüğü, kıymıdatılamazlığıyla görülmemiş bir kuntluktur. Her ağaç bir yerini bulmuşluktur. Bir ağacın yerini terk ettiği, bırakıp gittiği görülmemiştir. Ondaki o kendinden emin olmak duygusuna gıpta ediyorum.

Evimden çıkmamaya karar verdiğim şu saatte muhtemel sorunların üstüne düşünerek henüz yeni alınmış ve yerleşmemiş kararımı tartışılır hale getirmeyeceğim. Sadece hayatımı yeniden düzenleyecek bu karara uyacak ve uyuyacak ve uyuyacağım.

Başlangıçta zordu. Yavaşça, bir çölde yürüyordu. Göz alabildiğine uzanan dalgalı, kırışık yüzüyle yaşlı ve bıktırıcı kum, kum. Üstünde ne ot ne akrep ne dikenli bir canlı ne yosun ne balık yuvası ne kabuklu hayvan görünüyor, uzanıyordu sınırsız. Yere her basışında bir miktar kum havalanıyor, kısa sürede gerisin geri zemine yapışıyor. Dönüp ardına baktığında insanın içini boşaltan o bitimsizlikten gelen ayak izlerinin gelip kendisine dayandığını gördü.

Hiç yürümemiş insan olamaz. Hiç izi olmayan insan olamaz demektir bu; insan ayak izlerinden kurtulamaz. Ve Resul de yürümüştü, izle doluydu hayatı ve pek çok izler bırakmıştı. Ama böyle olmasın isterdi. Hiçbir kum zerresini oynatmamış, hiçbir suyu bulandırmamış olmak isterdi... Olduğu yere oturdu. Oturdu da denemez, çökmüştü. Ama hissediyordu ki hâlâ tam değildi yaptığı, eksik kalan bir şey vardı. Anladı; o durumunu korumak için bile, az da olsa sarf etmesi gereken bir enerji vardı. Ondandır kurtulmalıydı. Tam bir vazgeçiş. Buydu gereken. Tamamen dirençsiz, tam olması gerektiği gibi. Neredeyse kum kadar ölü. Neredeyse su kadar kendisiyle eşit. Bir şey yapmadan, bir şey beklemeden, ne kum ne su, kumla su arası bir varlık. Bedenini ezen sonsuz su kütlesinin ürpertici derinliğinin sınırlarını araştırmaktan alamadı kendini; bakmaktan, görmekten, hiç değilse görmeye çalışmaktan. Görülecek hiçbir şey yoktu, uzun çözümlük bir mavilikten başka. Sevindi buna. Görülecek bir şey yoksa akıl yürütmek gerekmeyecekti. Rahattı, sadece buradaydı işte. Tam olması gerektiği gibi, kurtulamazdı; kurtulması, onları unutmaması, bu izlerin dünyadan silinmesini beklemesi ve kendi bedeninde bu izleri silmesi zaman alırdı. Belki eski izler bilmezden gelinebilirdi. Bilmezden gelmek kurtarır bizi. Ama yeni iz yaratmayacaktı; yapmayacaktı bunu.

Böylece onu saran zaman yavaşladı; can çekişiyordu sanki, ölmesi işten bile değildi. Bunun için sadece yürümeyi reddetmek yetmişti. Keşke bu kadar beklemeseydim. Keşke bunu daha önce düşünseydim. Yürümeyi bırakınca, çabalamaktan vazgeçince an-

lıyor insan bunun ne kadar zor olduğunu. Her şey böyle çok daha kolay, çok daha katlanılabilir. Oturursunuz. Oturunca ayakta durmanın meğer ne kadar zor olduğunu anlarsınız. Ama oturmakta bile diretmek gerekir. Bundan da yorulur, bıkersınız. Uzanırsınız. Tüm kemikleriniz kaslarınız teniniz aklınız ve acınızla, tüm bilinçinizle uzanırsınız. Bu bile ne kadar zor. Acı: Acı çeken beden değil sanki, bu arsız bu her şeye karışan her şeyi karıştıran becerebilirmiş gibi her şeyi anlamaya çalışan bilinç. Gövdeden kurtulmak mümkün, bilinçten kurtulmak değil. Beden durdurulabiliyor. Kalp hariç, o hariç. Durmadan kan pompalayan o aşığılık tulumba. Burada böyle uzanmayı sürdürürsem ondan da kurtulurum elbet, ya da hiç düşünmeden yaşamalı. Hiç tartışmadan bilmeden ölçmeden yaşamalı. Bir beden olarak. O zaman acı da olmayacak. Sadece yaşamak olacak. Acıyı duyan gövdeyse bile acı çeken bilinç; ondan kurtulmalı. Bilinci işe karıştırmamalı ya da eğer bilinci susturamıyorsak gövdenin yaşaması bastırılmalı; salt bilinç olarak kalmalı. Bilinç bedenden, beden bilinçten haberli olduğu sürece, birbirleri hakkında bildikleri düşündükleri eleştirebildikleri doğru buldukları yanlış buldukları değişmek ve değiştirmek istedikleri dışladıkları ve benimsedikleri olduğu sürece yaşamak zor.

Böyle uzanmayı sürdürürsem sonunda ikisinden de kurtulacağım. İkisini de öldüreceğim sonunda. Böylece kum olacağım su olacağım. Böyle su olmak güzel. Akmıyor köpürmüyor dalgalanmıyor sıçramıyor dökülmüyor dağılmıyor, hep bir yerde kımıldamadan duruyor. Büyük ve şatafatsız ve kapladığı uzamı tamamen doldurmuş.

Denizin dibi... çölden bir ülke. Uç yok çizgi yok sınır yok iz yok. Yaşanan, sonsuz güzellikte bir birbaşalık, sonsuz güzellikte bir azlık sadelik acıdan arınmışlık saydamlık. Eskiye göre mucize kadar iyi, bambaşka. Demek böyle de olunabiliyor. Hayır denebiliyor. İz... iz bırakmak reddedilebiliyor. İlk kez bu denli iyiyim. Bundan vazgeçmeyeceğim.